EUROPA-KOMMISSIONEN

Bruxelles, den 18.5.2011
KOM(2011) 276 endelig

2011/0130 (COD)

Forslag til

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING

om gensidig anerkendelse af beskyttelsesforanstaltninger i civilretlige spørgsmål

{KOM(2011) 274}
{KOM(2011) 275}
{SEK(2011) 580}
{SEK(2011) 581}

BEGRUNDELSE

1. BAGGRUND FOR FORSLAGET

Dette forslag indgår i en lovgivningsmæssig pakke, der tager sigte på at styrke ofres rettigheder i EU, som også omfatter en meddelelse om styrkelse af ofres rettigheder i EU og et direktiv om indførelse af minimumsstandarder for ofre for kriminalitet med hensyn til rettigheder, støtte og beskyttelse. Forslaget vedrører beskyttelsesforanstaltninger i civilretlige spørgsmål og skal supplere medlemsstaternes initiativ fra september 2009 med henblik på vedtagelse af et direktiv om den europæiske beskyttelsesordre[1], som vil sikre gensidig anerkendelse af beskyttelsesforanstaltninger, der træffes på det strafferetlige område.

Den Europæiske Union har sat sig som mål at bevare og udbygge et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed, hvor hjørnestenen er princippet om gensidig anerkendelse af domme og andre afgørelser truffet af retslige myndigheder i EU.

Stockholmprogrammet (2010-2014)[2] og Kommissionens handlingsplan om gennemførelse af Stockholmprogrammet fastslår, at der er behov for en yderligere indsats for at placere behandlingen af ofre centralt i vores retssystemer. De sætter ofre højt på EU's dagsorden og fastslår behovet for og ønsket om at skabe en integreret og samordnet tilgang til behandling af ofre i overensstemmelse med konklusionerne fra Rådets (RIA) møde i oktober 2009[3].

Den Europæiske Union har allerede vedtaget lovgivning om ofres rettigheder i straffesager via Rådets rammeafgørelse 2001/220/RIA af 15. marts 2001 om ofres stilling i forbindelse med straffesager. Selv om der er gjort fremskridt med hensyn til ofres rettigheder, er målsætningerne i Rådets rammeafgørelse endnu ikke fuldt ud opfyldt.

Europa-Parlamentet har også opfordret Rådet til at vedtage en samlet retlig ramme, der giver ofre for forbrydelser den bedst mulige beskyttelse[4]. I beslutningen af 26. november 2009[5] om afskaffelse af vold mod kvinder opfordrer Europa-Parlamentet medlemsstaterne til at forbedre deres nationale lovgivning og politikker for at bekæmpe alle former for vold mod kvinder og tage fat på årsagerne til vold mod kvinder, bl.a. gennem beskyttelsesforanstaltninger, og opfordrer EU til at sikre alle voldsofre ret til bistand, beskyttelse og støtte.

I et fælles område med frihed, sikkerhed og retfærdighed bør voldsofre (f.eks. ofre for vold i hjemmet) eller personer, hvis fysiske og/eller psykiske integritet eller frihed er i fare, og som er omfattet af en beskyttelsesforanstaltning truffet i en medlemsstat, være omfattet af samme beskyttelsesniveau i andre medlemsstater, som de flytter eller rejser til, uden at det medfører dyre og tidskrævende procedurer. Sådanne foranstaltninger er ligeledes i tråd med

---

1 EUT C 69 af 18.3.2010, s. 5-18, 13577/09 COPEN 176 af 23.9.2009.

2 Flerårigt program, der fastsætter Den Europæiske Unions prioriteter for området med retfærdighed, frihed og sikkerhed for perioden 2010-2014: "Stockholmprogrammet – et åbent og sikkert Europa i borgernes tjeneste og til deres beskyttelse", EUT C 115 af 4.5.2010, s. 1.

3 2969. møde i Rådet (RIA), 23/10/2009, 14936/09 (Presse 306).

4 Europa-Parlamentets beslutning af 7.5.2009 om udvikling af et EU-område for strafferetspleje ([P6_TA(2009)0386].

5 Europa-Parlamentets beslutning af 26.11.2009 om bekæmpelse af vold mod kvinder, [P7_TA(2009)0098].

Kommissionens opfordring til yderligere at afskaffe hindringerne for unionsborgernes rettigheder som nævnt i rapporten om unionsborgerskab af 27. oktober 2010[6].

I september 2009 fremsatte 12 medlemsstater et forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om en europæisk beskyttelsesordre[7]. Under forhandlingerne viste det sig, at de mekanismer, der bruges i dette instrument, som er baseret på artikel 82 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde om gensidig anerkendelse i straffesager, ikke er forenelige med det ambitiøse mål om gensidig anerkendelse, der allerede er nået på det civilretlige område, som er omhandlet i artikel 81 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde. Dette forslag tager derfor sigte på at supplere et retligt instrument om gensidig anerkendelse af beskyttelsesforanstaltninger i straffesager for at sikre, at alle beskyttelsesforanstaltninger, der træffes i en medlemsstat, omfattes af en effektiv mekanisme, der kan sikre fri udveksling i hele EU.

2. HØRING OG KONSEKVENSANALYSE

Under forhandlingerne af medlemsstaternes initiativ til en europæisk beskyttelsesordre, som var ledsaget af en konsekvensanalyse, blev det klart, at der var et behov for dette forslag, der udelukkende finder anvendelse på civilretlige beskyttelsesforanstaltninger i civile sager. For at indlede en bredere høring om behovet for og det nærmere indhold af forslaget iværksatte Kommissionen yderligere høringer med medlemsstaterne, andre institutioner og eksperter med forskellig baggrund.

Kommissionen arrangerede i første omgang et ekspertmøde den 25. maj 2010, der bekræftede, at mange medlemsstater har indført civilretlige beskyttelsesforanstaltninger, og at den gensidige anerkendelse af disse bør følge de fælles regler i civile sager og ikke de tungere procedurer, som normalt anvendes i straffesager.

På Europa-Kommissionens foranledning blev der ligeledes gennemført en ekstern undersøgelse, der sammen med konsekvensanalysen skulle bidrage til at identificere behovene hos voldsofre og fastslå, hvilke foranstaltninger der kunne indføres for at opfylde disse behov, og undersøge konsekvenserne af de mulige alternative løsninger[8]. Som led i udarbejdelsen af konsekvensanalysen afholdt Kommissionen en offentlig høring fra den 15. juli 2010 til den 30. september 2010, som var åben for offentligheden og for statslige og ikke-statslige organisationer, og bad om deres synspunkter om, hvilke foranstaltninger EU bør træffe for at forbedre situationen for voldsofre, herunder med hensyn til beskyttelsesordrer.

Der blev gennemført yderligere en undersøgelse netop for at fastslå, hvordan det specifikt kan sikres, at den beskyttelse, som en beskyttelsesordre giver, ikke mistes, når en beskyttet person rejser eller flytter til andre medlemsstater[9].

---

6 Rapport om unionsborgerskab 2010 – Afskaffelse af hindringerne for unionsborgernes rettigheder, KOM(2010) 603 endelig.

7 13577/09 COPEN 176 af 23.9.2009.

8 Matrix Insight/Andersson Elfers Felix, "A Study for an Impact Assessment on Ways of Improving the Support, Protection and Rights of Victims across Europe", Final Report, 3.11.2010.

9 Burkhard Hess: "Feasibility Study: The European Protection Order and the European Law of Civil Procedure", kan snart ses på: http://ec.europa.eu/justice/index_en.htm. .

3. FORSLAGETS JURIDISKE INDHOLD

3.1. Retsgrundlag

Retsgrundlaget for dette forslag er artikel 81, stk. 2, litra a), e) og f), i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde. Ifølge artikel 81 etablerer Unionen et samarbejde om civilretlige spørgsmål med grænseoverskridende virkninger, der bygger på princippet om gensidig anerkendelse af retsafgørelser og udenretslige afgørelser. Dette samarbejde kan omfatte vedtagelse af foranstaltninger med henblik på indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser.

Med henblik herpå vedtager Europa-Parlamentet og Rådet efter den almindelige lovgivningsprocedure foranstaltninger, navnlig når det er nødvendigt af hensyn til det indre markeds funktion, der bl.a. skal sikre gensidig anerkendelse mellem medlemsstaterne af retsafgørelser og udenretslige afgørelser samt fuldbyrdelse heraf.

3.2. Resumé af forslaget

For at beskytte ofre for vold, navnlig ofre for vold i hjemmet, ofre for forfølgelse eller børn, der er ofre for vold, giver medlemsstaternes lovgivning mulighed for at vedtage foreløbige og forebyggende foranstaltninger for at beskytte en person, når der foreligger en alvorlig fare, der kan true den pågældende persons fysiske og/eller psykiske integritet eller frihed. Beskyttelsesforanstaltninger træffes af en judiciel myndighed eller en anden kompetent myndighed på anmodning af den person, der er i fare. Mange af foranstaltningerne træffes, uden at den person, der er årsag til faren, indkaldes, navnlig i hastesager ("*ex parte"*-procedurer). Beskyttelsesforanstaltninger kan f.eks. indebære en forpligtelse til ikke at komme tættere på den beskyttede person end en nærmere angivet afstand, eller en forpligtelse til ikke at opholde sig på bestemte steder, hvor den beskyttede person bor, eller som han eller hun besøger. Det er et karakteristisk træk ved mange beskyttelsesforanstaltninger, at de offentlige myndigheder ikke griber aktivt ind i fuldbyrdelsen: hvis den person, der forårsager fare, overtræder forpligtelsen, omfattes vedkommende direkte af en sanktion, ofte af strafferetlig karakter.

På grund af de øgede muligheder for fri bevægelighed rejser eller flytter stadig flere til et andet land. Det er derfor særdeles vigtigt at sikre, at en sådan midlertidig beskyttelse, der ydes i en medlemsstat, opretholdes, når den pågældende person rejser eller flytter til en anden medlemsstat, uden at det medfører tidskrævende procedurer. Samarbejdet om civilretlige spørgsmål er udviklet på baggrund af oprettelsen af et indre marked i EU og bygger på princippet om gensidig anerkendelse af retsafgørelser og udenretslige afgørelser. Den gensidige anerkendelse er gradvis blevet forbedret ved at sænke den kontrol, der foretages af retsafgørelser truffet i andre EU-medlemsstater. Dette forslag indfører en hurtig og effektiv mekanisme, der sikrer, at den medlemsstat, som den person, der er i fare, rejser til, uden yderligere formaliteter vil anerkende den beskyttelsesforanstaltning, som den første medlemsstat har truffet. Hvad angår andre civilretlige instrumenter, der er omfattet af gensidig anerkendelse, indfører dette forslag en standardattest, som indeholder alle de oplysninger, der er nødvendige for anerkendelsen, og eventuelt for fuldbyrdelsen. Den kompetente myndighed i den første medlemsstat vil derfor udstede en attest, enten automatisk eller på anmodning af den beskyttede person, som derefter vil kontakte de kompetente myndigheder i den anden medlemsstat og fremlægge attesten. De kompetente myndigheder i den anden medlemsstat meddeler den person, der forårsager fare, at det geografiske

anvendelsesområde for den udenlandske beskyttelsesforanstaltning er blevet udvidet, underretter om sanktioner i tilfælde af overtrædelse, og sikrer eventuelt fuldbyrdelse.

For at sikre en hurtig, billig og effektiv mekanisme til udveksling af beskyttelsesforanstaltninger i Den Europæiske Union, anvendes principperne i Rådets forordning (EF) nr. 2201/2003 af 27. november 2003 om kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i ægteskabssager og i sager vedrørende forældreansvar og om ophævelse af forordning (EF) nr. 1347/2000 ("Bruxelles II-bis")[10], særlig artikel 41 og 42. Der er også hentet inspiration i Kommissionens forslag til en omarbejdning af Rådets forordning (EF) nr. 44/2001 ("Bruxelles I")[11]. Forslaget foreskriver derfor afskaffelse af mellemliggende procedurer og angiver ingen grunde til afvisning, medmindre beskyttelsesforanstaltningen er uforenelig med en anden afgørelse i fuldbyrdelsesmedlemsstaten.

Automatisk anerkendelse finder også anvendelse, når anerkendelses- og/eller fuldbyrdelsesmedlemsstaten ikke kender til beskyttelsesforanstaltninger i civilretlige spørgsmål. Der er tale om et grundlæggende princip for gensidig anerkendelse i civilretlige spørgsmål: det forhold, at den medlemsstat, hvor der søges om anerkendelse og/eller fuldbyrdelse, ikke i sin nationale ret har en sådan foranstaltning, berører ikke medlemsstatens forpligtelse til at anerkende og eventuelt fuldbyrde en foranstaltning truffet af en anden medlemsstat. Det er i den henseende uden betydning, hvilken myndighed der har truffet beskyttelsesforanstaltningen (civilret, borgmester, kriminalret).

Afskaffelsen af mellemliggende procedurer vil blive ledsaget af garantier med hensyn til de grundlæggende rettigheder:

– Myndigheden i den første medlemsstat, der vil blive anmodet om at udstede attesten, skal kontrollere, at retten til en retfærdig rettergang, navnlig forsvarets rettigheder, for den person, der forårsager fare, er overholdt. Hvis disse rettigheder ikke er sikret, kan attesten ikke udstedes.

– Hvis den første medlemsstat suspenderer eller trækker beskyttelsesforanstaltningen tilbage, skal den kompetente myndighed i den anden medlemsstat på anmodning af den person, der forårsager fare, suspendere eller trække anerkendelsen tilbage, og, hvis det er relevant, også fuldbyrdelsen.

– De kompetente myndigheder i begge medlemsstater skal informere den person, der forårsager fare, og den beskyttede person om alle spørgsmål vedrørende udstedelse, anerkendelse, eventuelt fuldbyrdelse og sanktioner, suspension eller tilbagetrækning af beskyttelsesforanstaltningen.

Alle disse garantier sikrer overholdelse af de grundlæggende rettigheder og principper, der bl.a. er fastlagt i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, samtidig

---

[10] Rådets forordning (EF) nr. 2201/2003 af 27.11.2003 om kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i ægteskabssager og i sager vedrørende forældreansvar og om ophævelse af forordning (EF) nr. 1347/2000, EUT L 338 af 23.12.2003, s. 1.

[11] Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område (omarbejdning) [KOM(2010) 748 endelig] {SEK(2010) 1547 endelig}{SEC(2010) 1548 endelig, 14.12.2010}.

med at tidsforbruget og omkostningerne i forbindelse med exequaturproceduren vil blive sparet.

Forslaget omhandler ikke strafferetlige sanktioner, som medlemsstaterne indfører, hvis en beskyttelsesforanstaltning overtrædes. Dette spørgsmål vil fortsat være omfattet af medlemsstaternes nationale ret.

3.3. Analyse af de vigtigste artikler

Dette forslag er et instrument til gensidig anerkendelse på det civilretlige område, og som sådan følger det principperne i eksisterende EU-instrumenter om retligt samarbejde på det civil- og handelsretlige område, som det i høj grad er baseret på. Mange artikler ligner eller er de samme som tilsvarende artikler i den nævnte lovgivning.

Artikel 1 – Anvendelsesområde

Nogle beskyttelsesforanstaltninger er allerede dækket af Bruxelles I-forordningen[12] og Bruxelles II bis-forordningen, og det er derfor vigtigt at afklare forslagets sammenhæng med disse forordninger.

Denne forordning fastlægger særlige regler i relation til beskyttelsesforanstaltninger. Ifølge et gerenelt retsprincip vil den derfor have forrang for de generelle regler, der følger af Bruxelles I-forordningen.

Situationen er anderledes, hvad angår Bruxelles II bis-forordningen, der har til formål at centralisere alle procedurer vedrørende en given skilsmisse eller separation. Dette forslag må ikke berøre de regler for retternes kompetence og for anerkendelse af retsafgørelser, der er fastlagt i dette specifikke instrument, ved at give mulighed for at henvende sig til retten i en anden medlemsstat, hvad angår beskyttelsesforanstaltninger, der er truffet inden for rammerne af igangværende procedurer. Derfor skal alle beskyttelsesforanstaltninger, der falder ind under anvendelsesområdet for Bruxelles II bis-forordningen, fortsat være reguleret af dette instrument. Beskyttelsesforanstaltninger, der ikke falder ind under anvendelsesområdet for Bruxelles II bis-forordningen, f.eks. beskyttelsesforanstaltninger, der vedrører ugifte par, par af samme køn eller naboer, vil derimod falde ind under dette forslags anvendelsesområde.

Artikel 2 - Definitioner

Beskyttelsesforanstaltninger – Definitionen af "beskyttelsesforanstaltninger" understreger, at der er tale om forebyggende og midlertidige foranstaltninger, som en medlemsstat træffer for at beskytte en person, når der foreligger en alvorlig fare, der kan true den pågældende persons fysiske og/eller psykiske integritet eller frihed. En "beskyttelsesforanstaltning" kan træffes i en *ex parte*-procedure (uden indkaldelse af den person, der er årsag til faren) eller i en procedure, hvor begge parter indkaldes.

Myndighed – Definitionen af "myndighed" er bred og omfatter alle myndigheder, som i medlemsstaterne er tillagt kompetence med hensyn til spørgsmål, der falder ind under denne forordning. Begrebet omfatter derfor ikke kun retter, men også administrative og andre

[12] Rådets forordning (EF) nr. 44/2001 af 22.12.2000 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område, EUT L 12 af 16.1.2001, s. 1.

myndigheder, som i henhold til en medlemsstats nationale lovgivning er tillagt kompetence med hensyn til spørgsmål, der falder ind under denne forordning.

Artikel 3 - Kompetence

Kompetencereglerne bør være helt forudsigelige. De er derfor baseret på det princip, at kompetencen er tillagt myndighederne i den medlemsstat, hvor den pågældende persons fysiske og/eller psykiske integritet er i fare, og hvor personen har behov for beskyttelse. Selv om dette normalt er sammenfaldende med den sædvanlige bopæl for den person, der har behov for beskyttelse, er det ikke altid tilfældet, f.eks. når den pågældende flytter til et andet land for en bestemt og forholdsvis kort periode for at studere.

Artikel 4 - Anerkendelse

Denne artikel er inspireret af andre instrumenter om gensidig anerkendelse i civilretlige spørgsmål, nemlig forslaget til omarbejdning af Bruxelles I- og Bruxelles II bis-forordningen om samværsret eller tilbagegivelse af et barn. Der kræves ingen mellemliggende procedurer, idet anerkendelsen sker automatisk.

Artikel 5 – Attest

Den person, der er i fare, skal være i besiddelse af en attest for at gøre beskyttelsesforanstaltningen gældende i en anden medlemsstat. Principperne i artikel 41 og 42 i Bruxelles II bis-forordningen om retsafgørelser om samværsret eller tilbagegivelse af et barn er blevet fulgt.

Attesten udstedes automatisk eller på anmodning af den beskyttede person af den kompetente myndighed i udstedelsesmedlemsstaten på den standardformular, der er vedlagt som bilag til denne forordning. Det er derefter op til den part, der ønsker at påberåbe sig foranstaltningen i en anden medlemsstat, at forelægge attesten for de kompetente myndigheder i denne medlemsstat. Attesten indeholder alle de oplysninger, der er nødvendige for at anerkende og/eller fuldbyrde beskyttelsesforanstaltningen, navnlig en beskrivelse af beskyttelsesforanstaltningen formuleret på en sådan måde, at det giver de kompetente myndigheder i den anden medlemsstat mulighed for eventuelt at fuldbyrde afgørelsen i henhold til national lovgivning. Derfor må attesten hverken indeholde specifikke henvisninger til nationale love, f.eks. artikel X i lov Y i stedet for en forklaring af foranstaltningen, eller henvisninger til lokale stedsangivelser, f.eks. en specifik adresse i stedet for en generel henvisning til arbejdsplads eller bopæl.

De lokale myndigheder i den anden medlemsstat kan kræve en translitteration eller en oversættelse af attesten, herunder en beskrivelse af foranstaltningen.

Artikel 8 - Tilpasning

Denne artikel omhandler de tilfælde, hvor en beskyttelsesforanstaltning truffet i en anden medlemsstat ikke er kendt i fuldbyrdelsesmedlemsstatens nationale ret. Den kompetente myndighed i den pågældende medlemsstat vil derfor i det omfang, det er muligt, skulle tilpasse beskyttelsesforanstaltningen til en foranstaltning, der er anerkendt i dens egen ret, som har lignende virkninger og forfølger de samme mål og interesser. Tilpasning er et grundlæggende princip i instrumenter vedrørende gensidig anerkendelse i civilretlige spørgsmål.

Artikel 9 – Fuldbyrdelse af visse beskyttelsesforanstaltninger

Ifølge national ret er det meget få beskyttelsesforanstaltninger, der kræver, at de kompetente myndigheder griber aktivt ind, for at de kan fuldbyrdes.

I de tilfælde skal den kompetente myndighed i fuldbyrdelsesmedlemsstaten anvende de regler, der er foreskrevet i den nationale ret for lignende beskyttelsesforanstaltninger, uden at det er nødvendigt med en særlig procedure.

Artikel 10 – Overholdelse af de grundlæggende rettigheder

Beskyttelse af borgernes grundlæggende rettigheder har fået endnu større vægt i EU med Lissabontraktatens ikrafttrædelse. Den Europæiske Unions charter er blevet retligt bindende for EU, og EU vil snart tiltræde Den Europæiske Menneskerettighedskonvention. Når der er tale om ofre, er en række grundlæggende rettigheder relevante: menneskelig værdighed, ret til livet, ret til respekt for menneskets integritet, ret til frihed og sikkerhed, respekt for privatliv og familieliv, beskyttelse af personoplysninger, ejendomsret, fri bevægelighed og opholdsret, lighed for loven, børns rettigheder, ældres rettigheder, integration af mennesker med handicap, adgang til effektive retsmidler og til en upartisk domstol og endelig uskyldformodning og retten til forsvar.

Som der detaljeret er redegjort for i konsekvensanalysen, der fremlægges sammen med dette forslag, og i overensstemmelse med EU's strategi for Den Europæiske Unions effektive gennemførelse af chartret om grundlæggende rettigheder[13] overholder alle elementer i forordningen rettighederne i chartret om grundlæggende rettigheder, herunder retten til adgang til effektive retsmidler og retten til en upartisk domstol, der er sikret ved chartrets artikel 47.

Ophævelsen af alle mellemliggende formaliteter i forbindelse med anerkendelse og en eventuel fuldbyrdelse i den anden medlemsstat af en beskyttelsesforanstaltning truffet i den første medlemsstat skal ledsages af garantier for overholdelse af de grundlæggende rettigheder. Artiklen giver en effektiv beskyttelse, da attesten ikke kan udstedes, hvis den person, der forårsager fare, ikke er sikret ret til en upartisk domstol.

Artikel 12 – Afslag, suspension eller tilbagetrækning af anerkendelse eller fuldbyrdelse

Anerkendelse og eventuelt fuldbyrdelse af beskyttelsesforanstaltninger truffet i en medlemsstat bør være baseret på princippet om gensidig tillid, og grundene til ikke-anerkendelse bør begrænses til det nødvendige minimum. I overensstemmelse med dette princip foreslås der kun en grund til afslag. Af hensyn til en harmonisk retspleje er det nødvendigt at mindske risikoen for, at der træffes uforenelige retsafgørelser. Derfor kan den kompetente myndighed i fuldbyrdelsesmedlemsstaten efter anmodning fra den person, der forårsager fare, afslå at anerkende en beskyttelsesforanstaltning, der er truffet af retten i udstedelsesmedlemsstaten, hvis den er uforenelig med en afgørelse truffet i fuldbyrdelsesmedlemsstaten.

Det er vigtigt at sikre, at hvis en beskyttelsesforanstaltning suspenderes eller trækkes tilbage i udstedelsesmedlemsstaten, skal den kompetente myndighed i fuldbyrdelsesmedlemsstaten

---

[13] Meddelelse fra Kommissionen "Strategi for Den Europæiske Unions effektive gennemførelse af chartret om grundlæggende rettigheder", KOM(2010) 573 endelig af 19.10.2010.

suspendere eller trække anerkendelsen tilbage, og eventuelt også fuldbyrdelsen af beskyttelsesforanstaltningen. Det påhviler den person, der forårsager fare, at anmode om det. I den henseende er der vedlagt en standardformular til at indgive en sådan anmodning.

Artikel 13 – Underretning

Ligesom i andre instrumenter vedrørende gensidig anerkendelse i civilretlige spørgsmål sikrer denne artikel en grundlæggende harmonisering af minimumsstandarder med hensyn til at underrette den person, der forårsager fare, og den beskyttede person om alle spørgsmål vedrørende udstedelse, anerkendelse, eventuelt fuldbyrdelse og sanktioner, suspension eller tilbagetrækning af beskyttelsesforanstaltningen i den første medlemsstat. Der indføres ligeledes i stk. 2 samme forpligtelse for den anden medlemsstat. Det sikrer overholdelse af de grundlæggende rettigheder, således som fastsat i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder.

4. NÆRHEDS- OG PROPORTIONALITETSPRINCIPPET

Formålet med forslaget kan ikke i tilstrækkelig grad opnås af medlemsstaterne alene på grund af de tværnationale aspekter. Det er vigtigt at sikre, at borgerne ikke mister den beskyttelse, de har fået, når de rejser eller færdes i andre medlemsstater. Den mekanisme, der indføres med denne forordning, som består i en afskaffelse af alle mellemliggende formaliteter gennem brug af en standardiseret og flersproget attest, kan ikke nås af medlemsstaterne alene. Kun lovgivning på EU-plan kan skabe lige vilkår. Derfor opfylder forslaget nærhedsprincippet.

Forslaget er ligeledes i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, idet det ikke går ud over, hvad der er strengt nødvendigt for at nå det tilsigtede mål på EU-plan, og hvad der er nødvendigt i den henseende.

2011/0130 (COD)

Forslag til

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING

om gensidig anerkendelse af beskyttelsesforanstaltninger i civilretlige spørgsmål

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 81, stk. 2, litra a), e) og f),

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg[14],

under henvisning til udtalelse fra Regionsudvalget[15],

efter den almindelige lovgivningsprocedure, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Den Europæiske Union har sat sig som mål at bevare og udbygge et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed, der letter adgangen til at få oprejsning i retssystemet, navnlig gennem princippet om gensidig anerkendelse af retsafgørelser og afgørelser truffet af ikke-retslige organer i civilretlige spørgsmål. Med henblik på gradvist at indføre et sådant område bør Den Europæiske Union bl.a. vedtage foranstaltninger vedrørende samarbejde om civilretlige spørgsmål, navnlig når de er nødvendige for det indre markeds hensigtsmæssige funktion.

(2) Dette område falder ind under samarbejdet om civilretlige spørgsmål efter artikel 81 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde.

(3) Forskelle mellem de nationale regler om beskyttelsesforanstaltninger hæmmer det indre markeds funktion. Det er vigtigt at vedtage bestemmelser, der kan sikre en hurtig og enkel anerkendelse og eventuelt fuldbyrdelse af beskyttelsesforanstaltninger truffet i medlemsstater, der er bundet af denne forordning, for at sikre, at den opnåede beskyttelse fortsat gælder, når en person rejser til eller færdes i en anden medlemsstat.

(4) For at virkeliggøre målet om fri udveksling af beskyttelsesforanstaltninger er det nødvendigt og hensigtsmæssigt, at reglerne for retternes kompetence og for

[14] EUT C […] af […], s. […].
[15] EUT C […] af […], s. […].

anerkendelse og eventuelt fuldbyrdelse af beskyttelsesforanstaltninger fastlægges i en bindende og umiddelbart gældende EU-retsakt.

(5) Denne forordning gælder for beskyttelsesforanstaltninger, der træffes i civile sager uanset om foranstaltningen træffes af en domstol eller en administrativ eller anden myndighed.

(6) Denne forordning finder anvendelse på alle beskyttelsesforanstaltninger, som er defineret deri. Den finder imidlertid ikke anvendelse på beskyttelsesforanstaltninger, der er omfattet af Rådets forordning (EF) nr. 2201/2003 af 27. november 2003 om kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i ægteskabssager og i sager vedrørende forældreansvar og om ophævelse af forordning (EF) nr. 1347/2000 Hvad angår foranstaltninger, der er omfattet af denne forordning, vil den træde i stedet for Rådets forordning (EF) nr. 44/2001 af 22. december 2000 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område.

(7) Kompetencereglerne bør frembyde en høj grad af forudsigelighed og være baseret på det princip, at kompetencen er tillagt den medlemsstat, hvor den pågældende persons fysiske og/eller psykiske integritet eller frihed er i fare. Dette kompetencekriterium bør altid kunne gøres gældende.

(8) Af hensyn til en harmonisk retspleje er det nødvendigt at undgå, at der træffes indbyrdes uforenelige afgørelser i to medlemsstater. Derfor bør denne forordning give mulighed for at afslå en anmodning om anerkendelse og/eller fuldbyrdelse fra den person, der forårsager fare, hvis der er tale om uforenelige retsafgørelser.

(9) For at sikre gensidig tillid til retsplejen i Den Europæiske Union og en hurtigere og mindre bekostelig udveksling af beskyttelsesforanstaltninger i Den Europæiske Union bør der indføres procedurer for anerkendelse og/eller fuldbyrdelse af sådanne foranstaltninger uden mellemliggende formaliteter. En beskyttelsesforanstaltning, der er truffet i en medlemsstat, bør derfor med hensyn til anerkendelse og eventuelt fuldbyrdelse behandles på samme måde, som hvis den var blevet truffet i den medlemsstat, hvor der anmodes om anerkendelse og/eller fuldbyrdelse.

(10) Når det i henhold til lovgivningen i den anden medlemsstat kræves, at de kompetente myndigheder i denne medlemsstat griber ind for at fuldbyrde en beskyttelsesforanstaltning, bør proceduren for en sådan fuldbyrdelse af beskyttelsesforanstaltningen være reguleret af lovgivningen i denne medlemsstat.

(11) Denne forordning omhandler ikke de strafferetlige sanktioner, som medlemsstaterne indfører, hvis en beskyttelsesforanstaltning overtrædes, idet de fortsat reguleres af lovgivningen i de enkelte medlemsstater.

(12) For at lette den frie udveksling af beskyttelsesforanstaltninger i Den Europæiske Union bør der med denne forordning indføres en ensartet attest, og det bør fastsættes, hvilken myndighed der er kompetent til at udstede en sådan. Af hensyn til nærhedsprincippet bør en sådan attest ikke træde i stedet for interne procedurer i medlemsstaterne.

(13) Udstedelse af en attest bør ikke kunne indbringes for en højere myndighed. Hvis den første medlemsstat imidlertid suspenderer eller trækker beskyttelsesforanstaltningen tilbage, skal den kompetente myndighed i den anden medlemsstat på anmodning af den person, der forårsager fare, suspendere eller trække anerkendelsen og/eller fuldbyrdelsen af beskyttelsesforanstaltningen tilbage.

(14) For at sikre en smidig og effektiv anvendelse af denne forordning bør Kommissionen bemyndiges til at vedtage retsakter i overensstemmelse med artikel 290 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde vedrørende ændringer af formularerne i bilaget til denne forordning. Det er navnlig vigtigt, at Kommissionen gennemfører relevante høringer under sit forberedende arbejde, herunder på ekspertniveau. Kommissionen bør i forbindelse med forberedelsen og udarbejdelsen af delegerede retsakter sørge for samtidig, rettidig og hensigtsmæssig fremsendelse af relevante dokumenter til Europa-Parlamentet og Rådet.

(15) Denne forordning respekterer de grundlæggende rettigheder og overholder de principper, der anerkendes i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder. Den tilstræber navnlig at sikre retten til forsvar og retten til en retfærdig rettergang, jf. chartrets artikel 47. Denne forordning bør anvendes i overensstemmelse med disse rettigheder og principper.

(16) Da målet for denne forordning ikke i tilstrækkelig grad kan opfyldes af medlemsstaterne og derfor bedre kan gennemføres på EU-plan, kan Den Europæiske Union træffe foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går denne forordning ikke ud over, hvad der er nødvendigt for at nå dette mål.

(17) [I medfør af artikel 1, 2, 3 og 4 i protokollen om Det Forenede Kongeriges og Irlands stilling, for så vidt angår området med frihed, sikkerhed og retfærdighed, der er knyttet som bilag til traktaten om Den Europæiske Union og til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, har Det Forenede Kongerige og Irland meddelt, at de ønsker at deltage i vedtagelsen og anvendelsen af denne forordning] ELLER [Det Forenede Kongerige og Irland deltager ikke i vedtagelsen af denne forordning, og den er ikke bindende for og finder ikke anvendelse i Det Forenede Kongerige og Irland, jf. dog artikel 4 i protokollen om Det Forenede Kongeriges og Irlands stilling, for så vidt angår området med frihed, sikkerhed og retfærdighed, der er knyttet som bilag til traktaten om Den Europæiske Union og til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde.]

(18) I medfør af artikel 1 og 2 i protokollen om Danmarks stilling, der er knyttet som bilag til traktaten om Den Europæiske Union og til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, deltager Danmark ikke i vedtagelsen af denne forordning, som ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Danmark —

VEDTAGET DENNE FORORDNING:

KAPITEL I

Anvendelsesområde, definitioner og kompetence

Artikel 1 – Anvendelsesområde

Denne forordning gælder for beskyttelsesforanstaltninger, der træffes i civilretlige spørgsmål, uanset hvilken myndighed der har truffet foranstaltningen. Den finder ikke anvendelse på beskyttelsesforanstaltninger, som er omfattet af forordning (EF) nr. 2201/2003.

Artikel 2 – Definitioner

I denne forordning forstås ved:

(a) "beskyttelsesforanstaltning": en afgørelse, uanset betegnelse, af forebyggende og midlertidig karakter truffet af en myndighed i en medlemsstat i overensstemmelse med national lovgivning for at beskytte en person, når der er alvorlig grund til at antage, at den pågældende persons fysiske og/eller psykiske integritet eller frihed er i fare. Den omfatter foranstaltninger truffet uden at den person, der forårsager fare, indkaldes.

Følgende er eksempler på beskyttelsesforanstaltninger:

(i) en forpligtelse til ikke at opholde sig på bestemte lokaliteter eller steder eller i definerede områder, hvor den beskyttede person bor, eller som han eller hun besøger, eller

(ii) en forpligtelse til at undgå enhver form for kontakt med den beskyttede person, herunder pr. telefon, elektronisk eller med almindelig post, pr. telefax eller på enhver anden måde, eller

(iii) en forpligtelse til ikke at komme tættere på den beskyttede person end en nærmere angivet afstand, eller

(iv) en afgørelse, der udelukkende giver den beskyttede person adgang til den fælles bopæl

(b) "myndighed": alle myndigheder, som i medlemsstaterne er tillagt kompetence med hensyn til spørgsmål, der falder ind under denne forordning

(c) "udstedelsesmedlemsstat": den medlemsstat, hvor en beskyttelsesforanstaltning er truffet

(d) "fuldbyrdelsesmedlemsstat": den medlemsstat, hvor der søges om anerkendelse og eventuelt fuldbyrdelse af en beskyttelsesforanstaltning.

Artikel 3 – Kompetence

Kompetencen er tillagt den medlemsstat, hvor den pågældende persons fysiske og/eller psykiske integritet eller frihed er i fare.

KAPITEL II

Anerkendelse og fuldbyrdelse af beskyttelsesforanstaltninger

Artikel 4 – Anerkendelse

En beskyttelsesforanstaltning, der er truffet i en medlemsstat, anerkendes i de andre medlemsstater, uden at der kræves en særlig procedure, og uden at der kan gøres indsigelse mod anerkendelsen, hvis afgørelsen er blevet attesteret i udstedelsesmedlemsstaten i overensstemmelse med stk. 5.

Artikel 5 – Attest

1. En part, der i en anden medlemsstat ønsker at påberåbe sig en beskyttelsesforanstaltning, der er anerkendt i medfør af denne artikel, skal fremlægge en attest, der er udstedt i overensstemmelse med denne artikel, for de kompetente myndigheder i fuldbyrdelsesmedlemsstaten.

2. De kompetente myndigheder i udstedelsesmedlemsstaten udsteder attesten på standardformularen i bilaget, der bl.a. indeholder en beskrivelse af beskyttelsesforanstaltningen formuleret på en sådan måde, at det fremmer anerkendelse og eventuelt fuldbyrdelse i den anden medlemsstat.

3. Attesten udstedes:

   (i) automatisk, hvis der er tale om tværnationale sager på det tidspunkt, hvor beskyttelsesforanstaltningen vedtages. Med henblik på denne forordning har en sag tværnational karakter, medmindre faren for den pågældende persons fysiske og/eller psykiske integritet eller frihed udelukkende er til stede i udstedelsesmedlemsstaten

   (ii) efter anmodning fra den beskyttede person i alle andre tilfælde. Når der vedtages en beskyttelsesforanstaltning, underretter den kompetente myndighed i udstedelsesmedlemsstaten den beskyttede person om muligheden for at anmode om en attest i overensstemmelse med denne forordning.

4. De kompetente myndigheder i fuldbyrdelsesmedlemsstaten kan om nødvendigt kræve en translitteration eller en oversættelse af attesten, jf. artikel 15.

Artikel 6 – Attestens virkning

Attesten har kun virkning, i den udstrækning afgørelsen er eksigibel.

Artikel 7 – Berigtigelse af attesten

1. Enhver berigtigelse af en attest sker efter udstedelsesmedlemsstatens lovgivning.

2. Udstedelse af en attest kan ikke indbringes for en højere myndighed.

Artikel 8 – Tilpasning af en beskyttelsesforanstaltning truffet i en anden medlemsstat

Hvis en beskyttelsesforanstaltning indeholder en foranstaltning, der er ukendt i fuldbyrdelsesmedlemsstaten, tilpasser den kompetente myndighed i den pågældende medlemsstat i det omfang, det er muligt, beskyttelsesforanstaltningen til en foranstaltning, der er kendt i dens nationale lovgivning, og som har tilsvarende retsvirkninger og varetager lignende formål og hensyn.

Artikel 9 – Fuldbyrdelse af visse beskyttelsesforanstaltninger

1. Hvis en beskyttelsesforanstaltning truffet i en medlemsstat ifølge en anden medlemsstats lovgivning kræver indgriben fra de kompetente myndigheder i denne medlemsstat med henblik på fuldbyrdelse af beskyttelsesforanstaltningen, fuldbyrdes foranstaltningen i denne anden medlemsstat, uden at der er behov for en erklæring om eksigibilitet.

2. Proceduren for fuldbyrdelse af beskyttelsesforanstaltninger truffet i andre medlemsstater følger lovgivningen i fuldbyrdelsesmedlemsstaten, herunder også når der er tale om prøvelse af en tilpasning af en beskyttelsesforanstaltning, jf. artikel 8.

Artikel 10 – Overholdelse af de grundlæggende rettigheder

1. Myndighederne i udstedelsesmedlemsstaten udsteder kun den i stk. 5 omhandlede attest, hvis de grundlæggende rettigheder som nævnt i denne artikel er overholdt.

2. Hvis en person, der forårsager fare, ikke giver møde i udstedelsesmedlemsstaten, har han ret til at anmode om en prøvelse af beskyttelsesforanstaltningen ved de kompetente myndigheder i denne medlemsstat, hvis

   (a) det indledende processkrift i sagen eller et tilsvarende dokument ikke er blevet forkyndt for ham i så god tid og på en sådan måde, at han har kunnet varetage sine interesser under sagen, eller

   (b) han var forhindret i at bestride beskyttelsesforanstaltningen på grund af force majeure eller ekstraordinære omstændigheder, han ikke selv var skyld i,

   medmindre han har undladt at tage skridt til at anfægte beskyttelsesforanstaltningen, selv om han havde mulighed for at gøre det.

2. Hvis beskyttelsesforanstaltningen træffes, uden at den person, der forårsager fare, er blevet indkaldt, og den anerkendes og/eller fuldbyrdes uden først at være forkyndt for den person, der forårsager fare, har denne person ret til at få prøvet foranstaltningen i henhold til national ret i udstedelsesmedlemsstaten.

Artikel 11– Forbud mod prøvelse med hensyn til sagens realitet

En beskyttelsesforanstaltning truffet i en medlemsstat kan under ingen omstændigheder efterprøves med hensyn til sagens realitet i den medlemsstat, hvor der anmodes om anerkendelse og/eller fuldbyrdelse.

Artikel 12 – Afslag, suspension eller tilbagetrækning af anerkendelse eller fuldbyrdelse

1. Den kompetente myndighed i fuldbyrdelsesmedlemsstaten kan efter anmodning fra den person, der forårsager fare, afslå at anerkende en beskyttelsesforanstaltning truffet i udstedelsesmedlemsstaten, hvis den er uforenelig med en afgørelse truffet i fuldbyrdelsesmedlemsstaten.

2. Hvis udstedelsesmedlemsstaten suspenderer eller trækker beskyttelsesforanstaltningen tilbage, skal den kompetente myndighed i fuldbyrdelsesmedlemsstaten på anmodning af den person, der forårsager fare, suspendere eller trække anerkendelsen og eventuelt fuldbyrdelsen af beskyttelsesforanstaltningen tilbage. Anmodning indgives ved brug af formularen i bilag II.

4. Anerkendelse af en beskyttelsesforanstaltning kan ikke afslås med henvisning til, at lovgivningen i fuldbyrdelsesmedlemsstaten ikke tillader en sådan foranstaltning på samme grundlag.

Artikel 13 – Underretning

1. De kompetente myndigheder i udstedelsesmedlemsstaten skal uden ophør og i henhold til lovgivningen i denne medlemsstat underrette den person, der forårsager fare, og den beskyttede person om:

   (i) udstedelsen af en beskyttelsesforanstaltning

   (ii) eventuelt tilsvarende fuldbyrdelsesforanstaltninger

   (iii) eventuelle sanktioner, hvis beskyttelsesforanstaltningen overtrædes

   (iv) en eventuel suspension eller tilbagetrækning af beskyttelsesforanstaltningen.

2. Når den beskyttede person har fremlagt en attest, jf. artikel 5, skal de kompetente myndigheder i fuldbyrdelsesmedlemsstaten uden ophør og eventuelt ifølge reglerne i forordning (EF) nr. 1393/2007[16] underrette den person, der forårsager fare, og den beskyttede person om:

   (i) anerkendelsen af en beskyttelsesforanstaltning

   (ii) eventuelt tilsvarende fuldbyrdelsesforanstaltninger

[16] EUT L 324 af 10.12.2007, s. 79.

(iii) eventuelle sanktioner, hvis beskyttelsesforanstaltningen overtrædes

(iv) en eventuel suspension eller tilbagetrækning af beskyttelsesforanstaltningen.

KAPITEL III

Andre bestemmelser

Artikel 14 – Legalisering og tilsvarende formaliteter

Inden for rammerne af denne forordning kan der ikke kræves legalisering eller andre lignende formaliteter.

Artikel 15 – Translitteration eller oversættelse

Når der i henhold til denne forordning kræves en translitteration eller en oversættelse, skal denne translitteration eller oversættelse ske til det/de officielle sprog i fuldbyrdelsesmedlemsstaten eller til et andet sprog, som fuldbyrdelsesmedlemsstaten har angivet, at den kan acceptere. Oversættelser i henhold til denne forordning skal foretages af personer, der er kvalificeret til at oversætte i en af medlemsstaterne.

Artikel 16 – Ret til retshjælp

Har den, som fremsætter anmodningen, i udstedelsesmedlemsstaten helt eller delvis haft fri proces eller været fritaget for gebyrer og sagsomkostninger, skal den pågældende i sager angående en anmodning om at få en beskyttelsesforanstaltning erklæret eksigibel have meddelt fri proces eller fritagelse for gebyrer og sagsomkostninger i videst muligt omfang efter lovgivningen i fuldbyrdelsesmedlemsstaten.

KAPITEL IV

Almindelige og afsluttende bestemmelser

Artikel 17 – Overgangsbestemmelser

Denne forordning finder anvendelse på beskyttelsesforanstaltninger vedtaget på eller efter denne forordnings anvendelsesdato, selv om anmodningen om anvendelse af beskyttelsesforanstaltningerne er indgivet før denne dato.

Artikel 18 – Ændringer af formularen

Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 19 for så vidt angår ændringer af formularerne i bilagene.

Artikel 19 – Udøvelse af delegation

1. Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage delegerede retsakter på de betingelser, der er fastlagt i denne artikel.

2. Den delegation af beføjelser, der er omhandlet i artikel 18, indrømmes på ubestemt tid [*fra datoen for denne forordnings ikrafttrædelse*].

3. Delegationen af beføjelser i artikel 18 kan til enhver tid tilbagekaldes af Europa-Parlamentet eller Rådet. En afgørelse om tilbagekaldelse bringer den delegation af beføjelser, der er angivet i afgørelsen, til ophør. Den har virkning fra dagen efter offentliggørelsen i Den Europæiske Unions Tidende eller en senere dato, der præciseres i afgørelsen. Den har ingen betydning for gyldigheden af de delegerede retsakter, der allerede er trådt i kraft.

4. Når Kommissionen vedtager en delegeret retsakt, underretter den samtidig Europa-Parlamentet og Rådet herom.

5. En delegeret retsakt, der vedtages efter artikel 18, træder kun i kraft, hvis hverken Europa-Parlamentet eller Rådet har gjort indsigelse inden 2 måneder fra meddelelsen af retsakten til Europa-Parlamentet eller Rådet, eller hvis Europa-Parlamentet og Rådet inden udløbet af denne frist begge har informeret Kommissionen om, at de ikke vil gøre indsigelse. På foranledning af Europa-Parlamentet eller Rådet forlænges denne periode med [*to måneder*].

Artikel 20 – Revisionsklausul

Senest den [*fem år efter anvendelsesdatoen i artikel 23*] forelægger Kommissionen Europa-Parlamentet, Rådet og Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg en rapport om anvendelsen af denne forordning. Rapporten ledsages om nødvendigt af forslag til tilpasning.

Artikel 21 – Oplysninger stillet til rådighed for offentligheden

Som led i det europæiske retlige netværk på det civil- og handelsretlige område, der er oprettet ved beslutning 2001/470/EF[17], giver medlemsstaterne oplysninger om de nationale regler og procedurer vedrørende beskyttelsesforanstaltninger, herunder om kompetente myndigheder for anerkendelse og/eller fuldbyrdelse, med henblik på at stille disse til rådighed for offentligheden.

Medlemsstaterne ajourfører løbende disse oplysninger.

[17] EFT L 174 af 27.6.2001, s. 25.

Artikel 22 – Meddelelse fra medlemsstaterne

Inden den [*et år inden forordningens ikrafttrædelse*] meddeler medlemsstaterne Kommissionen

(a) hvilke myndigheder der er tillagt kompetence med hensyn til spørgsmål, som falder ind under denne forordning

(b) hvilke sprog der kan anvendes ved oversættelse af den attest, der henvises til i artikel 15.

Kommissionen stiller disse oplysninger til rådighed for offentligheden på passende vis, navnlig gennem det europæiske retlige netværk på det civil- og handelsretlige område oprettet ved beslutning 2001/470/EF.

Artikel 23 – Ikrafttrædelse og anvendelse

Denne forordning træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i Den Europæiske Unions Tidende.

Den anvendes fra den [*12 måneder efter ikrafttrædelsen*].

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i medlemsstaterne i overensstemmelse med traktaterne.

Udfærdiget i […]

BILAG I

ATTEST IFØLGE ARTIKEL 5

1. UDSTEDELSESMEDLEMSSTAT

AT □ BE □ BG □ CY □ CZ □ DE □ EE □ EL □ ES □ FI □ FR □ HU □ IE □ IT □ LT □ LU □ LV □ MT □ NL □ PL □ PT □ RO □ SE □ SI □ SK □ UK □

2. KOMPETENT MYNDIGHED, DER HAR UDSTEDT ATTESTEN

2.1 Navn:

2.2 Adresse:

2.3 Telefon/fax/e-mail:

3. BESKYTTET PERSON

3.1 Navn (efternavn, fornavn)

3.2 Adresse til brug for underretning, jf. artikel 13

3.3 Fødselsdato og fødested (hvis disse oplysninger foreligger)

4. PERSON, DER FORÅRSAGER FARE

4.1 Navn (efternavn, fornavn)

4.2 Adresse til brug for underretning, jf. artikel 13

4.3 Fødselsdato og fødested (hvis disse oplysninger foreligger)

5. BESKYTTELSESFORANSTALTNING

5.1 Dato og referencenummer:

6. BESKRIVELSE AF BESKYTTELSESFORANSTALTNINGEN[18]

Undertegnede attesterer herved, at der er truffet en beskyttelsesforanstaltning over for den person, der forårsager fare, jf. punkt 4, og at de grundlæggende rettigheder som nævnt i artikel 10 er overholdt.
Hvis der vedlægges ekstra sider, angives antallet af sider her: …
Udfærdiget i: …

Underskrift og/eller stempel for den kompetente myndighed i udstedelsesmedlemsstaten:

---

[18] Beskrivelsen af beskyttelsesforanstaltningen skal formuleres på en sådan måde, at den giver de kompetente myndigheder i den anden medlemsstat mulighed for eventuelt at fuldbyrde foranstaltningen i henhold til national lovgivning. Derfor må attesten hverken indeholde specifikke henvisninger til nationale love, f.eks. artikel X i lov Y i stedet for en forklaring af foranstaltningen, eller henvisninger til lokale stedsangivelser, f.eks. en specifik adresse i stedet for en generel henvisning til arbejdsplads eller bopæl. Der skal derfor gives en generel beskrivelse af foranstaltningen, f.eks. et forbud mod at opholde sig på det sted, hvor den beskyttede person arbejder, i stedet for et forbud mod at opholde sig i gade X eller af en beskyttelsesforanstaltning vedtaget i henhold til artikel X i lov Y. Hvis en beskyttelsesforanstaltning er ukendt, eller der gælder andre regler i den anden medlemsstat, vil myndighederne i denne medlemsstat om muligt tilpasse beskyttelsesforanstaltningen til en foranstaltning, der er kendt i den nationale lovgivning, og som har tilsvarende retsvirkninger og varetager lignende formål og hensyn.

BILAG II

ANMODNING OM AFSLAG, SUSPENSION ELLER TILBAGETRÆKNING AF ANERKENDELSE ELLER FULDBYRDELSE IFØLGE ARTIKEL 12

1. ANSØGER (PERSON, DER FORÅRSAGER FARE)

1.1 Navn (efternavn, fornavn)

1.2 Adresse til brug for underretning, jf. artikel 13

1.3 Fødselsdato og fødested (hvis disse oplysninger foreligger)

2. KOMPETENT MYNDIGHED I UDSTEDELSESMEDLEMSSTATEN

2.1 Navn

2.2 Adresse

2.4 Medlemsstat

AT □ BE □ BG □CY □ CZ □ DE □ EE □ EL □ ES □ FI □ FR □ HU □ IE □ IT □ LT □ LU □ LV □ MT □ NL □ PL □ PT □ RO □SE □ SI □ SK □ UK □

2.3. Telefon/fax/e-mail

3. BESLUTNING OM SUSPENSION ELLER TILBAGETRÆKNING AF EN BESKYTTELSESFORANSTALTNING

3.1 Dato og referencenummer:

3.2 Resumé af beslutningen om suspension eller tilbagetrækning af en beskyttelsesforanstaltning

4. BESKYTTET PERSON

4.1 Navn (efternavn, fornavn)

4.2 Adresse til brug for underretning, jf. artikel 13

4.3 Fødselsdato og fødested (hvis disse oplysninger foreligger)

Hvis der vedlægges ekstra sider, angives antallet af sider her: …
Udfærdiget i: …

Underskrift: